

Sygn. akt II W 40/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 maja 2017r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant Agnieszka Litkowska

po rozpoznaniu 10 maja 2017r.

sprawy przeciwko **M. W.**

synowi W. i M. z domu K.

ur. (...) w J.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 24 października 2016 r. około godz. 15:10 w J. na skrzyżowaniu ulic (...) II z ul. (...) prowadząc samochód marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie 1,47mg/l, II badanie 1,35 mg/l) nie zastosował się znaku pionowego C 10 (nakaz jazdy z prawej strony znaku);

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.;

2. W dniu 24 października 2016 r. około godz. 15:10 w J. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie 1,47mg/l, II badanie 1,35 mg/l), kierując pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas manewru cofania w wyniku czego uderzył w pojazd marki D. (...) o nr rej. (...), który go zablokował w celu uniemożliwienia dalszej jazdy, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla D. O. i K. O.;

tj. o wykroczenie z art. 86 § 2 k.w.;

3. w dniu 21 listopada 2016 roku około godz. 12:40 w J. na ulicy (...) II 51 kierując samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości nie zachował szczególnej ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących na drodze warunków, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i zjechał z drogi uderzając w przydrożny słup oświetleniowy;

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w związku z art. 19 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym;

4. w dniu 21 listopada 2016 roku około godz. 12:40 w J. na ulicy (...) II 51 kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami;

tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.;

5. w dniu 21 listopada 2016 roku około godz. 12:40 w J. na ulicy (...) II 51 kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nie posiadając wymaganych przepisami dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego oraz dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy OC;

tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.;

I. uznaje obwinionego **M. W.** za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1, 2, 3, 4, 5 części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 92 § 1 k.w., art. 86 § 2 k.w., art. 97 k.w., art. 94 § 1 k.w., art. 95 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 2 kw w związku z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 1.200 złotych,

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. kwotę 180 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu oraz kwotę 41,40 zł tytułem podatku Vat.

Sygn. akt II W 40/17

UZASADNIENIE

24 października 2016 roku M. W. wypił 3 butelki piwa o pojemności 0,5 litra. Następnie wsiadł do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) i prowadząc go, około 15:10, na skrzyżowaniu ul. (...) II i ul. (...) w J., nie zastosował się do znaku pionowego oznaczającego nakaz jazdy z prawej strony znaku, wjeżdżając w ul. (...) z lewej, niewłaściwej strony znaku, tj. „pod prąd”. Następnie zatrzymał on samochód naprzeciwko stojącego przed sygnalizatorem świetlnym i oczekującego na zmianę świateł pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...). Samochodem tym kierowała D. O., zaś jako pasażer jechał nim jej syn K. O.. M. W. zarzucił D. O., że jedzie jego pasem ruchu. D. O. ominęła samochód obwinionego i zatrzymała swój pojazd obok samochodu M. W.. Wówczas na miejsce pojazdu D. (...) podjechał stojący jako drugi przez sygnalizatorem samochód marki P. o nr rej. (...), którym kierował J. B.. Mężczyzna ten wysiadł z pojazdu i podszedł do samochodu obwinionego. Zwrócił M. W. uwagę wskazując, że nieprawidłowo wjechał. Podczas rozmowy J. B. powziął podejrzenie, iż M. W. jest nietrzeźwy. Poprosił D. O., aby zastawiła samochód obwinionego, sam zaś zadzwonił na numer alarmowy, aby zawiadomić o zaistniałej sytuacji. W momencie zgłoszenia przez J. B. interwencji obwiniony wykonując manewr cofania i nie zachowując przy tym należytej ostrożności uderzył w tył samochodu D. (...), powodując uszkodzenie tylnego lewego błotnika i tylnego zderzaka z lewej strony pojazdu. Po tym obwiniony wysiadł z samochodu, zaś J. B. w tym czasie wyłączył jego pojazd i schował kluczyki. Następnie na miejsce zdarzenia przyjechali funkcjonariusze policji M. S. i E. S.. J. B. przekazał policjantom kluczyki do samochodu S. (...) i poinformował o zaistniałej sytuacji. Funkcjonariusze policji zbadali stan trzeźwości M. W.. Badanie to o 15:35 wykazało u obwinionego stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu w ilości 1,47 mg/l, zaś o 15:53 – 1,35 mg/l. Z uwagi na powyższe policjanci zatrzymali obwinionemu prawo jazdy.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 19, 68, zeznania świadka J. B. k. 9-10, notatka urzędowa k. 4, protokół badania stanu trzeźwości k. 5, protokół oględzin pojazdu D. (...) k. 7-8,

21 listopada 2016 roku M. W. pił alkohol. Następnie wsiadł do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) i kierował nim nie mając uprawnień do kierowania pojazdami, a nadto nie posiadając przy sobie dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy OC. Prowadząc samochód około 12:40, na ul. (...) II w J., M. W. nie zachował szczególnej ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących na drodze warunków, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i zjechał z drogi, uderzając w przydrożny słup oświetleniowy, uszkodzając go. Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze policji, którzy poddali obwinionego badaniu stanu trzeźwości. Badanie to o 13:00 wykazało u obwinionego stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu w ilości 1,36 mg/l, zaś o 13:15 – 1,42 mg/l.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 13 akt sprawy II W 124/17, k. 68, notatki urzędowe k. 6-7, 12 akt sprawy II W 124/17, k. 4, protokół badania stanu trzeźwości k. 8-9 akt sprawy II W 124/17, karta zdarzenia drogowego k. 10-11 akt sprawy II W 124/17.

Sąd zaważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy obwinionego M. W. w zakresie zarzuconych mu czynów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, w których przyznał się do popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów. Wyjaśnienia te nie budzą wątpliwości w świetle pozostałych dowodów, tj. zeznań świadka J. B., notatek urzędowych, protokołów badania stanu trzeźwości, protokołu oględzin pojazdu marki D. (...) i karty zdarzenia drogowego, których wiarygodności nie sposób kwestionować. Z wyjaśnień obwinionego wynika, iż do uszkodzenia słupa oświetleniowego doszło ponieważ za dużo wypił. Spożywanie alkoholu potwierdzał też obwiniony wobec funkcjonariuszy policji, co zostało odnotowane w protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości.

Wobec powyższego, w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał obwinionego M. W. za winnego tego, że:

1. w dniu 24 października 2016 r. około godz. 15:10 w J. na skrzyżowaniu ulic (...) II z ul. (...), prowadząc samochód marki S. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie 1,47mg/l, II badanie 1,35 mg/l), nie zastosował się znaku pionowego C 10 (nakaz jazdy z prawej strony znaku),

tj. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.;

2. w dniu 24 października 2016 r. około godz. 15:10 w J. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie 1,47mg/l, II badanie 1,35 mg/l), kierując pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas manewru cofania w wyniku czego uderzył w pojazd marki D. (...) o nr rej. (...), który go zablokował w celu uniemożliwienia dalszej jazdy, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla D. O. i K. O., tj. wykroczenia z art. 86 § 2 k.w.;

3. w dniu 21 listopada 2016 roku około godz. 12:40 w J. na ulicy (...) II 51 kierując samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości nie zachował szczególnej ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących na drodze warunków, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i zjechał z drogi uderzając w przydrożny słup oświetleniowy, tj. wykroczenia z art. 97 k.w.

4. w dniu 21 listopada 2016 roku około godz. 12:40 w J. na ulicy (...) II 51 kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami, tj. wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.;

5. w dniu 21 listopada 2016 roku około godz. 12:40 w J. na ulicy (...) II 51 kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nie posiadając wymaganych przepisami dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego oraz dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy OC, tj. wykroczenia z art. 95 k.w.

Zachowanie sprawcze w przypadku wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. polega na niepodporządkowaniu się dyrektywie płynącej m.in. ze znaku drogowego, co miało miejsce w niniejszej sprawie, bowiem obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego oznaczającego nakaz jazdy z prawej strony znaku, wjeżdżając w ulicę (...) z lewej, niewłaściwej strony.

Z kolei stosownie do treści art. 86 § 2 k.w. wykroczenie stypizowane w tym przepisie popełnia ten, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Mimo że znamieniem wykroczenia z art. 86 § 2 k.w. jest stan po użyciu alkoholu, to tym bardziej stan nietrzeźwości mieści się w tym zakresie. Jest bowiem czymś więcej niż stan po użyciu alkoholu. Jeżeli więc obwiniony znajdował się w stanie nietrzeźwości (co w świetle treści protokołu badania stanu trzeźwości nie budzi wątpliwości) i nie zachowując zasad ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 2 k.w. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2004 r., WK 27/03, OSNwSK 2004/1/270). Dla odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Dokonując oceny zachowania obwinionego wskazać należy, że z przepisu art. 23 ust. 1 pkt. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym wynika, że kierujący pojazdem przy wykonywaniu manewru cofania jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności sprawdzić, czy cofając pojazd nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje

się przeszkoda. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że „cofanie pojazdu jest manewrem specjalnym, którego inni użytkownicy dróg oraz osoby znajdujące się na drodze cofanego pojazdu w zasadzie nie przewidują. Nakłada to na kierującego pojazdem szczególne obowiązki (...) kierowca obowiązany jest upewnić się przed manewrem cofania samochodu, że nikt nie znajduje się za pojazdem, przy czym wobec trudności przekonania się o tym osobiście z uwagi na rodzaj pojazdu, powinien był zapewnić sobie podczas cofania pomoc innej osoby (...) Albo kierowca sam dokładnie widzi drogę za cofającym pojazdem, albo ma kontakt wzrokowy z inną osobą ustawioną tak, że widzi ona dokładnie tę drogę i może natychmiast zasygnalizować o niebezpieczeństwie” (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1972 r., V KRN 227/72, OSNKW 1972, Nr 12, poz. 192). W przedmiotowej sprawie obwiniony w ocenie Sądu reguł tych nie zachował. Swoim zachowaniem zatem wyczerpał znamiona art. 86 § 2 k.w.

Ponadto obwiniony kierując samochodem 21 listopada 2016 r. naruszył przepis art. 19 ust. 1 (...), zgodnie z którym kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Obwiniony kierując pojazdem nie dostosował prędkości do panujących na drodze warunków, w wyniku czego stracił nad nim panowanie, zjeżdżając z drogi i uderzając w słup oświetleniowy. Tym samym wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 97 k.w., który przewiduje odpowiedzialność sprawcy wykraczającego przeciwko innym przepisom o bezpieczeństwie i porządku na drogach publicznych.

Kierując tego dnia samochodem i jadąc ul. (...) II w J., będącą drogą publiczną nie miał on uprawnień do prowadzenia pojazdów, bowiem prawo jazdy zostało mu zatrzymane 24 października 2016 r. za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 104a ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami uprawnienia do kierowania pojazdami osoby, której zatrzymano dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdami w trybie art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, ulegają zawieszeniu na okres od dnia zatrzymania dokumentu przez uprawniony organ do dnia wydania postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy. „Osobą niemającą uprawnień do prowadzenia pojazdu, w rozumieniu art. 94 § 1 k.w. jest także osoba, której zatrzymano prawo jazdy, w okresie jego zatrzymania, a gdy zatrzymanie trwało dłużej niż rok, także po tym okresie, o ile nie wydano jej prawa jazdy po spełnieniu wymogu określonego w art. 114 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.)”(vide: wyrok Sądu Najwyższego z 11 września 2008 r. IV KK 282/08). Wobec powyższego M. W. dopuścił się wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Z kolei zgodnie z przepisem art. 38 (...) obwiniony obowiązany był mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu oraz wymagany dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego dokument stwierdzający zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzający opłacenie składki tego ubezpieczenia. Nie posiadając tych dokumentów obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 95 k.w., który penalizuje prowadzenie pojazdu pod drogą publiczną bez posiadania wymaganych dokumentów.

Obwiniony działał świadomie. Podczas popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów przed prowadzeniem pojazdu pił alkohol. Obwiniony miał pełną wiedzę, że jego działanie stanowiło naruszenie bardzo istotnych przepisów prawa. Z opinii sądowno – psychiatrycznej wynika bez żadnych wątpliwości, iż obwiniony w trakcie popełniania czynów nie miał zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Brak jest jakichkolwiek przesłanek aby uznać, że zachodziły okoliczności wyłączające możliwość przypisania obwinionemu winy.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez obwinionego wykroczeń jest znaczny. Mimo spożytego wcześniej alkoholu, świadomości braku uprawnień, braku dokumentów obwiniony podjął się prowadzenia pojazdu. Przez niezachowanie należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru cofania spowodował szkodę, uderzając w inny pojazd. Z kolei przez niedostosowanie prędkości do panujących na drodze warunków i utratę panowania nad kierowanym pojazdem spowodował szkodę, uderzając w słup oświetleniowy.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., Sąd wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 1.200 zł. Przy wymiarze kary obwinionemu Sąd uwzględnił całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych popełnionych przezeń czynów, ich ilość oraz sposób jego działania. Wymierzając M. W. karę Sąd uwzględnił, iż wykroczenia kwalifikowane z art. 86 § 2 i art. 97 k.w. wiążą się z bezpieczeństwem zarówno obwinionego, jak i innych uczestników ruchu drogowego i stopień społecznej szkodliwości tych czynów jest bardzo znaczący. Przy wymiarze kary Sąd baczyl także, by rozmiar kary nie przekroczył stopnia winy obwinionego. Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyrażoną skruchę. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny za przypisane mu wykroczenia jest adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynów. Kara ta powinna spełniać swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, uzmysławiając obwinionemu naganność jego postępowania. Zdaniem Sądu orzeczona wobec niego kara powinna również spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, wskazując, że popełnienie wykroczenia musi pociągnąć za sobą odpowiednią odpłatę, a przez to kształtować prawidłowe wzorce społeczne.

Orzeczenie o kosztach postępowania, zapadło na podstawie art. 119 k.p.o.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., biorąc pod uwagę sytuację rodzinną i finansową obwinionego, który nie jest w stanie ponieść kosztów prowadzonego postępowania sądowego.

Ponadto na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze Sąd orzekł o przyznaniu kwoty 180 złotych, tytułem nieopłaconej obrony z urzędu, udzielonej obwinionemu w postępowaniu sądowym na rzecz adwokata A. J. oraz kwotę 41,40 złotych tytułem podatku VAT.